

Byl jsem požádán o sepsání svého pohledu a také doporučení. Děkuji, že mým řádkům věnujete svůj čas.

V politice jsem byl dvanáct let, z toho deset let jsem pracoval jako starosta Říčan. Dlouhá léta před tím jsem působil na nejrůznějších pozicích zpravodajství České televize – od redaktora, moderátora po vedoucího vydání hlavního komentovaného pořadu zpravodajství České televize.

Setkal jsem se s mnoha situacemi politiků na úrovni komunální i národní. Těžkost rozhodování, tlak politických soupeřů, médií. Napětí způsobené časem, všudypřítomnými otázkami i složitostí jazyka při formulování odpovědí. Víím, jak bolí odsudky veřejnosti a také mně se při některých otázkách novinářů potily ruce a cítil jsem ten dravý úhel pohledu.

Setkal jsem se ale také s daleko osobnějším pohledem na veřejnou službu politika. Noci, kdy při pohledu do stropu zpytujete svědomí. Hledáte hranice dobrého a zlého, míru ublížení. Probíráte zrady lidí, o nichž jste si mysleli, že jsou přátelé. Berete zpět slova, která ublížila. A litujete, že už nejdou vrátit. Hodnotíte své kroky, svou morální integritu. Cítíte vlastní nejistotu, slabost i pochyby. Politik není obraz, je to člověk.

Jako každý člověk potřebuje i politik zrcadlení. Věrné, plné i laskavé. Obraz mediální tohle nikdy nemůže splnit, protože má svůj úhel, který je odosobněný, bez vztahu. Úzkostlivě a programově bezcitný. Jako novinář-politolog víím, že je to správně. Jako politik – člověk jsem hledal, kde věrné zrcadlení najít, na koho se obrátit. Sami vííte, že je to těžké, někdy možná nemožné. Na jednáních, v klubech, při zasedáních, ve svých týmech – všude tam trávíte takřka veškerý čas. Potkáváte mnoho lidí. Jenže boj o moc, snaha o vliv při rozhodování, kuloárové koalice jsou ze své podstaty stejně nepřátelské jako mediální prostředí. Političtí přátelé?

Hledáte jinde. Jenže. Zkušenost politika třeba starosty je těžko popsatelná a takřka nepřenositelná. Mít člověka, kterému můžete svěřit své lidské emoce, své pochyby, strachy, nejistotu, je pro politika velmi vzácné. Kdybych takového člověka měl, možná bych měl víc sil. Možná bych nevyhořel. Možná bych chápal věci s větším nadhledem a možná bych rozuměl víc svým omylům. A možná bych si dokázal odpustit, co jsem vlastně musel přijmout jako svůj úděl. Mít takovou možnost mi přijde jako úžasný průlom ve vnímání politiky jako veřejné služby v jejím lidském rozměru.

Daniela Kvasničku znám ze svých starostenských začátků. Sedávali jsme na zahradě a povídali si o rozměrech místní politiky, o víře i o obyčejném lidství. Vždy mne fascinovala hloubka poznání, ze které se rodil obraz světa kolem. A když jsem potřeboval pomoci, neváhal a pomohl mi třeba vymalovat dům. Bezkoliznost, laskavost, trpělivost naslouchat. Když odešel na novou misi do Litomyšle, přišel jsem o něco, co jsem si tehdy neuvědomoval. O něco, co jsem ale hodně potřeboval...

Politici potřebují lidský rozměr a potřebují někoho, komu se mohou bezpečně svěřit. A v důvěrném rozhovoru získat celistvý obraz sebe sama. Věřím v politiku čestných lidí, kterým jde o dobro. Tak třeba v dobrém přijmete nabídku, která se vám dostává.

Děkuji, že jste si můj pohled přečetli a přeji krásné dny

Vladimír Kořen